

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 830/2019
05.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА улица ... број .., чији је пуномоћник Дражен Мијатовић, адвокат из ..., против туженог Града Ниша, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Ниша, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж број 5507/17 од 17.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж број 5507/17 од 17.09.2018. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П број 977/17 од 07.06.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга по уговору о суфинансирању посебних активности спортске организације број ../2012-12 од 29.02.2012. године и по основу уговора о суфинансирању посебних активности спортске организације број ../2013-01 од 30.10.2013. године, исплати износ од 1.075.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.06.2017. године, па до коначне исплате, док се у преосталом делу, а до траженог износа од 1.171.305,51 динара, тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 211.957,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж број 5507/17 од 17.09.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П број 977/17 од 07.06.2017. године у усвајајућем делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име дуга по основу уговора о суфинансирању посебних активности спортске организације број ../2012-12 од 29.02.2012. године и по основу уговора о суфинансирању посебних

активности спортске организације број ../2013-01 од 30.10.2013. године исплати износ од 1.075.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.06.2017. године, па до коначне исплате, као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.625,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403 став 2 тачка 2 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), и нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, између Града Ниша и тужиоца као носиоца програма „План рада са финансијским планом АА за 2012. годину“, закључен је уговор о суфинансирању посебних активности спортске организације број ../2012-12 од 29.02.2012. године, којим се тужени обавезао да тужиоцу додели дотацију у износу од 900.000,00 динара из буџета Града, при чему ће се пренос средстава вршити у складу са ликвидним могућностима буџета и одобреним квотама од стране Управе за финансије града Ниша. Тужилац се обавезао да реализује наведени програм до 31.12.2012. године, да води сву потребну евиденцију која би омогућила туженом да спроведе контролу реализовања програма и утрошка средстава и да добијена средства користи наменски, да без одлагања обавести туженог о свим околностима које угрожавају или онемогућавају реализовање програма или захтевају измену циљева програма и обавеза, да недостајућа средства до пуног износа за реализацију програма у складу са финансијским планом обезбеди из других извора. У случају да тужилац не испуни наведене обавезе, тужени је овлашћен да раскине уговор. Странке су затим закључиле уговор о суфинансирању посебних активности и спортске организације број ../2013-01 од 30.10.2013. године, којим се тужени обавезује да тужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара на име суфинансирања програма, са идентичним међусобним правима и обавезама као из претходног уговора од 29.02.2012. године. Према записнику буџетске инспекције града Ниша од 14.03.2013. године, тужилац је у 2012. години остварио укупан приход од 225.190,00 динара, од чега је тужиоцу од стране туженог пренет износ од 225.000,00 по основу уговора о суфинансирању из 2012. године. Овако добијена средства тужилац је утрошио на исплате зараде и превоза запослених у укупном износу од 217.270,00 динара и на име покрића материјалних трошкова у укупном износу од 7.730,00 динара. Надаље, по уговору о суфинансирању из 2013. године, тужени је тужиоцу уплатио и износ од 100.000,00 динара, од укупно одобрених 500.000,00 динара. Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 1.075.000,00 динара, с обзиром на то да тужени није поступио у складу са својом уговорном обавезом из уговора од 29.02.2012. године и 30.10.2013. године и тужиоцу није уплатио укупан одобрен износ средстава.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж број 5507/17 од 17.09.2018. године, првостепена пресуда је преиначена и тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован. Према образложењу одлуке другостепеног суда, трошењем средстава на утврђени начин, тужилац је поступио супротно одредбама чл. 119. ст. 6. и 7., 130. ст. 1, 2. и 3., 138. ст. 1. и 2. Закона о спорту („Службени гласник РС“ број 24/11 и 99/11), с обзиром на то да је за финансирање зарада запослених, материјалних трошкова и административних трошкова, могуће потрошити само 20% од одобреног износа средстава. Како је тужилац за финансирање зарада и материјалних трошкова утрошио 217.000,00 динара, то су све стекли услови за обуставу финансирања програма тужиоца по уговору из 2012. године. Такође, стекли су се услови и за обуставу финансирања по основу програма закљученог у 2013. години, с обзиром на то да је тужилац пропустио да туженом, у складу са уговором, поднесе периодични извештај о реализацији програма и оправданости утрошка пренетих средстава, на који начин није оправдао и доказао да су средства утрошена наменски, у складу са садржином уговора из 2013. године.

Правилно је другостепени суд применио материјало право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Наиме, у конкретном случају, утврђено је да је тужилац средства која су му уплаћена по основу уговора из 2012. године, готово искључиво утрошио за зараде запослених и материјалне трошкове, а што је супротно одредби члана 119. став 7. Закона о спорту („Службени гласник РС“ број 24/11, 99/11) и одредбама Уговора о суфинансирању посебних активности спортске организације од 29.02.2012. године, а којим је прописано да финансирање активности из програма може да обухвати само део зарада запослених, материјалних трошкова и административних трошкова, а највише до 20% од одобрене висине средстава из буџета Републике Србије за тај програм.

С тим у вези, неосновани су ревизијски наводи тужиоца да тужени није одговорио на дописе којима је потраживана уплата преосталог дела одобрених средстава, као и да је од стране буџетске инспекције констатовано да није могуће извршити прецизну контролу директних и индиректних трошкова, као и то да сама контрола није сврсисходна, с обзиром на то да из записника буџетске инспекције града Ниша од 14.03.2013. године проистиче управо закључак о томе да су средства коришћена противно одредби члана 119. став 7. Закона о спорту, у ком смислу су се стекли услови за обуставу даљег финансирања програма тужиоца, а све у складу са одредбом члана 130. став 3. истог закона.

Надаље, у погледу потраживања по основу уговора из 2013. године, без утицаја је чињеница да је део од укупног износа средстава одобрен за 2013. годину тужени тужиоцу уплатио тек децембра 2013. године, те да је рачун тужиоца у блокади од 03.02.2014. године, с обзиром на то да ове околности нису спречавале тужиоца да туженом у складу са Одлуком о остваривању потреба и интереса грађана у области спорта („Службени лист града Ниша“ број 83/12, 67/13) и у складу са чланом 130. Закона о спорту, по истеку 15 дана од сваког кварталног периода достави извештаје о реализацији програма, а који извештаји су управо услов за сваку наредну уплату буџетских средстава по овом основу. Како ни један од ових извештаја није достављен туженом, то је неоснован захтев тужиоца којим се потражује исплата износа одобрених по основу уговора из 2013. године.

Имајући све изнето у виду, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић